

ZO VOND BERT ZIJN VERLOREN BROER TERUG

'Hij ligt daar goed'

54 jaar geleden verliest Bert Visser (60) op zijn zesde verjaardag zijn broer Bouke. De kotter waarop Bouke vist, vergaat in een stormachtige nacht. Vele decennia later komt met de ontdekking van het wrak van de TX 26 eindelijk een einde aan de jarenlange onzekerheid.

Bert zit voorop de tank, 5 jaar oud. De armen van zijn grote broer reiken langs hem heen, naar het stuur. Onder hen brult de brommer, de zilte zeewind slaat in hun gezicht. Een helm dragen ze niet. Bert is dol op zijn 15-jarige broer Bouke, die zelf skelters kan bouwen en hem daarmee door de straten duwt. Maar het meest trekt de haven van Oudeschild op Texel, het eiland waar de broers opgroeien. Met een beetje geluk mag Bert een eindje meevaren op de kotter waarop Bouke als visser de kost verdient. Bert herinnert zich het nog goed: "Op vrijdag en zaterdag kwamen de kottertjes binnen. Je had nog geen ijsmachine, dus ze moesten één voor één ijs halen bij de laadplaats. Vaak mocht je dan even meevaren. Onderweg scoorde je een koekje of een glaasje prik, zo uit de fles. Dat was feest."

'IK ZAG HET VERDRIET'

Meer dan eens maakte Bert als jongen zo'n tochtje op de TX 26, het scheepje dat Bouke later fataal zal worden. Nooit zal Bert 18 november 1970 vergeten. Hij viert die dag zijn zesde verjaardag. "Iedereen was vrolijk. Totdat plotseling de buurman en eigenaar van de TX 26 binnenkwam. Aan zijn gezicht zag ik dat er iets aan de hand was. Hij vertelde dat het kottertje zoek was in een zware storm. Daarop visten mijn broer met nog vier jonge bemanningsleden. Ik zag het verdriet bij mijn vader en moeder, maar was nog klein en snapte het niet goed. Wij moesten naar bed en om de zo veel tijd kwamen mijn ouders boven om te zeggen dat er nog niks gevonden was. Toch hielden mijn vader en moeder hoop."

NOOIT IETS GEVONDEN

Het gezin Visser gaat in die jaren veel naar het strand in de hoop dat er iets aanspoelt; dat ze iets van de kotter vinden. "Ik heb acht broers, van wie er zeven visserman zijn. Soms visten ze een lijf op. Dan vroegen mijn ouders altijd wat voor kleren hij aan had. Maar nooit ging het om Bouke. Alleen het lichaam van de schipper van de TX 26 werd een paar weken later gevonden. Mijn broer en de drie andere bemanningsleden bleven vermist." De tragedie ten spijt, wordt Bert uiteindelijk óók visser: "En dat heb ik altijd met veel plezier gedaan, een prachtige tijd. Vanwege gezondheidsomstandigheden ben ik nu binnenvaartkapitein, maar mijn hart ligt nog steeds bij de visserij."

NOOIT KUNNEN VERWERKEN

Het gemis van zijn broer ebt langzaam wat weg, totdat Bert ouder wordt en zelf kinderen krijgt. "Ik realiseerde me dat er als vader niets ergers kan zijn dan dat je je kind verliest. Mijn ouders hebben het nooit kunnen verwerken. Ze waren er altijd mee bezig. Het verdriet, het gemis vrat ze op. Allebei werden ze niet ouder dan 60 jaar." Per toeval komt Bert in 2023 in contact met Cees Meeldijk. Die houdt zich met zijn Stichting Onderzoek Maritieme Vermisten bezig met het opsporen van scheepswrakken voor nabestaanden. Bert heeft er wel oren naar om ook zo'n zoektocht naar de TX 26 op touw te zetten. Dankzij gesprekken met nabestaanden en onderzoek in het Nationaal

De TX 26 ging verloren tijdens een zware storm.

Archief, vindt Meeldijk op de kaart uiteindelijk een 'wrakpuntje' bij het Ketelgat. Dat komt overeen met informatie over de laatste positie van het schip. "Hij vroeg me of het hem zou kunnen zijn. Ik had geen idee, maar wilde graag mee om dat uit te zoeken."

IK ZAG METEEN: DAT IS HEM

Bert vertrekt met het onderzoeksteam op een boot vanuit IJmuiden naar het wrakpuntje op de kaart. "Duikers zijn op die plek naar beneden gegaan en maakten filmpjes en foto's. Toen we die later aan boord bekeken, zag ik meteen: dat is hem. Dat scherpe neussie, dat bakkie erop. Ik herkende hem meteen, op de boeg stond nog het nummer: TX 26. Het was een fantastisch én een emotioneel moment. Wat hadden mijn vader en moeder dit graag willen meemaken." Achteraf gezien is Bert als visser vaak

bij de plek geweest. "Jarenlang heb ik er gevist, zonder te weten dat ik zó dicht bij mijn broertje was."

'HIJ LIGT DAAR GOED'

Na 54 jaar onzekerheid ervaart Bert nu een soort rust. "Het voelt goed dat ik weet waar mijn broer rust. Hij ligt daar goed, op een klein 'kerkhofje' in het Ketelgat." Bert vertelt het vanuit een tuinstoel naast zijn eigen boot die hij opknappt in de Marinahaven van Den Oever. Sissende lasgeluiden op de achtergrond. Nog even schilderen en hij is klaar om te water te gaan. "Het is een zeewaardig scheepje. Ik denk erover om nog eens naar broer te varen. Mijn andere broers willen vast mee. Een slag eromheen doen en een gedenksteen laten zakken om te laten weten dat we aan ze denken." ■

'Mijn ouders hebben het nooit kunnen verwerken'

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?
redactie@maxmagazine.nl of
Postbus 277 - 1200 AG Hilversum